

ванъ въ музикалната академия, а на следната година — редовен преподавател тамъ, където и до сега е професоръ. Първата симфония G.

Никола Атанасовъ

moll (и първата българска симфония, изобщо) на А. е изцѣло щастлива композиция, а втората, D moll, има само отдѣлни сполучливи мѣста. Освенъ дветѣ симфонии, А. е писалъ: увертюри: „Христо Ботевъ“ и „Стонъ на гората“ (1931), Химнъ на I Софийска мъжка гимназия (за 50 годишния ѝ юбилей) — за мъжки хоръ и оркестъръ, Соната A moll и други малки нѣща за пиано, хорови пѣсни (Пошлай Румена; Цоне, мило чедо и др.) а сѣщо и нѣколко приветствени и училищни пѣсни.

А tempo, ит. а tempo (primo) — въ началното, въ първото tempo.

Атербергъ, Куртъ — Atterberg, Kurt — шведски модеренъ компонистъ и диригентъ, род. 12 дек. 1887 въ Гьотеборгъ, училъ въ политехниката и консерваторията въ Стокхолмъ; при две пътувания въ Германия съ научна — (техническа и музикална) целъ — известно време ученикъ и на Макс фонъ Шилингсъ въ Шутгартъ. Творби: 5 симфонии — третата „Морска“, четвъртата „Piccola“ („малка“) и петата „Траурна“, „Ретроспективно рондо“ и 2 увертюри

— за оркестъръ; по единъ концертъ за цигулка, виолончелъ и хорна, съ оркестъръ; 6 сюити за мал. оркестъръ; Рапсодия за пиано и ор-

Куртъ Атербергъ

кестъръ; сюита за струненъ квартетъ; соната за виолончелъ и пиано; 3 хорови кантати; балетъ-пантомими: „Глупавитѣ деви“ и „Свинопасецъ“; Симфонична поема за баритонъ и оркестъръ; опери: „Хервартъ“ и Bäckahästen; музика къмъ Шекспировата „Буря“. Отъ 1925 А. е председателъ на дружеството на шведските компонисти.

Ато, ит. Atto — актъ, действие отъ опера или друго сценическо произведение — драма, комедия, балетъ.

Атоналитетъ, фр. atonalité. — Въ противовесъ на тоналитета въ досегашната музика — въ новата влиза атоналитета. Модерната (нова) музика се характеризира съ липсата на тоналностъ. Развоятъ на хармонията въ музиката на XIX в. се движи по линията на постоянното освобождение отъ каденцията. Отъ Бетховена, покрай квинтовото родство въ отношение на степенитѣ, влиза и терцовото. По късношното развитие презъ XIX в. се отбелязва и едно трето родство — хроматическото — чрезъ усиляването на мелодическия чувствителенъ тонъ — до степенъ